

ἔρασδε, Δωρ. αντί ἔραζε.

ἔρασι-χρήματος, -ον (χρήματα), αυτός που αγαπά τα χρήματα, φιλοχρήματος, φιλάργυρος, σε Ξεν.

ἔράσμιος, -ον, ευχάριστος, σε Ξεν· αγαπητός, επιθυμητός, ποθητός, σε Αισχύλ., Ξεν· ουδ. ως επίρρ., σε Ανθ.

ἔραστεύω, = ἔράω, λαχταρώ κάτι, με γεν., σε Αισχύλ.

ἔραστής, -οῦ, ὁ (ἔραμαι), εραστής, αγαπητικός, κυρίως λέγεται για πρόσωπα, σε Αριστοφ. κ.λπ.· μεταφ., λέγεται για πράγματα, *τυραννίδος*, σε Ηρόδ.· *πολέμων*, σε Ευρ.· *ἔρ. πραγμάτων = πολυπράγμων*, σε Αριστοφ.· *ἔρ. τοῦ πονεῖν*, αυτός που αγαπάει την εργασία, τη δουλειά, στον ίδ.· *ἔρ. ἐπαίνου*, σε Ξεν.

ἔραστός, -ή, -όν, = ἔρατός, αγαπημένος, αξιαγάπητος, αξιέραστος, σε Πλάτ.

ἔραται, γ' ενικ. του ἔραμαι· αλλά ἐράται, Παθ. οριστ. του ἔράω.

ἔρατεινός, -ή, -όν, ἐράσμιος, γοητευτικός, σε Όμηρ.· λέγεται για άνθρωπο, *ἐτάροις ἐρατεινός*, ευπρόσδεκτος, αγαπητός στους συντρόφους του, σε Ομήρ. Οδ.

ἔρατίζω, Επικ. τύπος του ἔράω· *κρειῶν ἐρατίζων*, ἀπληστος, ἀχόρταγος στην κατανάλωση κρέατος, σε Όμηρ.

ἔρατός, -ή, -όν (ἔράω)· **I.** αγαπητός, γοητευτικός, ελκυστικός, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. κ.λπ.· ουδ. ως επίρρ., *ἐρατὸν καθαρίζειν*, σε Όμηρ. Ὑμν. **2.** αγαπητός, σε Τυρτ.

ἔρατό-χροος, -ον (χρόα), ὁμορφος στο πρόσωπο, σε Ανθ.

ἔρατύω, Δωρ. αντί ἐρητύω.

Ἐράτώ, -οῦς, ἡ, 1. Ερατώ, η Αξιέραστη, μία από τις Μούσες, σε Ησίοδ. **2.** μία από τις Ωκεανίδες, στον ίδ.

ἔράω (A), χρησιμ. στην Ενεργ., μόνο σε ενεστ. και παρατ. (στους Ποιητές *ἔραμαι, ἠράμην*)· παρατ. *ἤρων* — Παθ., β' ενικ. ευκτ. *ἐρῶο*, απαρ. *ἐρᾶσθαι*, μτχ. *ἐρώμενος*· αλλά, *ἐράομαι*, επίσης ως αποθ., γ' ενικ. *ἐράται*· **I.** αγαπῶ, εἶμαι ερωτευμένος, με γεν. προσ., σε Ξεν. κ.λπ.· με σύστ. αιτ., *ἐρᾶνἔρωτα*, σε Ευρ.· απόλ., *ἐρῶν*, εραστής, αντίθ. προς *ἡ ἐρωμένη*, η αγαπημένη, σε Ηρόδ. **II.** λέγεται για πράγματα, αγαπῶ ή ποθῶ παθιασμένα, *τυραννίδος*, σε Αρχίλ.· *μάχης*, σε Αισχύλ.· και με απαρ., επιθυμῶ να κάνω κάτι, σε Σοφ., Ευρ.

ἔράω (B), εκχέω, χύνω έξω, εξεμῶ, σε Αισχύλ.

ἐργάζομαι, μέλ. -άσομαι, Δωρ. *ἐργαζοῦμαι*, ἀόρ. *ἀ' εἰργασάμην*, παρακ. *εἵργασμαι*, Ιων. *ἔργ-*· ὅλοι αυτοί οι χρόνοι αποθ.· αλλά, κάποιιοι από αυτούς λαμβάνουν Παθ. σημασία, βλ. κατωτ. **III.** (*ἔργον*)· **I.** εργάζομαι, μοχθῶ, κοπιᾶζω, κυρίως λέγεται για τη γεωργία, σε Ησίοδ., σε Θουκ. κ.λπ.· ομοίως, λέγεται για όλες τις χειρωνακτικές εργασίες των δούλων, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· επίσης, λέγεται για πράγματα, ὅπως για τα φουσερά του Ηφαίστου, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** μτβ., δουλεύω σε, φτιάχνω, οικοδομῶ, σε Ομήρ. Οδ., Αττ. **2.** πραγματοποιῶ, εκτελῶ, αποπερατώνω, ολοκληρώνω, τελειώνω, σε Όμηρ., Αττ.· με διπλή αιτ., κάνω κάτι σε κάποιον ἄλλο, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *κακὰ ἐργάζεσθαι τινα*, σε Σοφ., Θουκ. **3.** κατεργάζομαι, *χρυσὸν εἰργάζετο*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἔργ. γῆν*, δουλεύω τη γη, σε Ηρόδ. **4.** αποκομίζω κέρδη μέσω εργασίας, *χρήματα*, στον ίδ., Αττ. **5.** εξασκῶ, ασχολοῦμαι, Λατ. *exercere*, *τέχνην*, σε Πλάτ. **6.** απόλ., εργάζομαι, εξασκῶ ἐπάγγελμα ή λειτουργῶ ἐπιχείρηση, ἐμπορεῦομαι, συναλλάσσομαι, σε Δημ. **III.** Παθ. παρακ. *εἵργασμαι*, χρησιμ. με Ενεργ. σημασία, ὅπως στον Ηρόδ., Σοφ.· αλλά, επίσης, με Παθ. σημασία: **1.** φτιάχνομαι ή οικοδομοῦμαι, *ἔργαστο τὸ τεῖχος*, σε Ηρόδ.· *ἐκ πέτρας εἰργασμένος*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **2.** γίνομαι, ολοκληρώνομαι, τελειώνω,

αποπερατώνομαι, στον ίδ.· μέλ. *ἐργασθήσομαι*, πάντοτε με Παθ. σημασία, σε Σοφ. κ.λπ.

ἐργᾶθειν, Επικ. **ἐεργᾶθειν**, Αττ. **εἰργᾶθειν**, ποιητ. απαρ. αορ. β΄ του *εἵργω*· **I**. χωρίζω, αποκόπτω, σε Ομήρ. Ιλ. **II**. αναχαιτίζω, εμποδίζω, ελέγχω, σε Σοφ., Ευρ.

ἐργᾶλειον, Ιων. **-ήϊον, τό (ἔργον)**, εργαλείο, όργανο, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.
ἐργᾶσειώ, εφετικό του *ἐργάζομαι*, πρόκειται να κάνω, επιθυμώ, σκοπεύω να εργασθώ, σε Σοφ.

ἐργασία, Ιων. **-ίη, ή (ἐργάζομαι)**,· **I**. εργασία, ημερήσια δουλειά, ασχολία, Λατ. labor, σε Ομηρ. Ύμν., Αττ.· *δοξ ἐργασίαν*, με απαρ., Λατ. da operam ut..., σε Κ.Δ. **II**. **1**. κατασκευή, οικοδόμηση, ανέγερση, *τειχῶν*, σε Θουκ.· *ίματίων, ύποδημάτων*, σε Πλάτ. κ.λπ. **2**. κατεργασία, επεξεργασία υλικού, *τοῦ σιδήρου*, σε Ηρόδ.· *τῶν χρυσείων μετάλλων*, σε Θουκ., Αριστοφ. κ.λπ. **3**. γενικά, εμπόριο, συναλλαγή, σε Ξεν., Δημ. **4**. εξάσκηση, πρακτική, *τῶν τεχνῶν*, σε Πλάτ. **5**. έργο τέχνης, *τετράγωνος έργ.*, λέγεται για τις Ερμές, σε Θουκ.

ἐργάσιμος[ἄ], -ον (ἐργάζομαι), λέγεται για τη γη, αρόσιμη, καλλιεργήσιμη, σε Ξεν. κ.λπ.

ἐργαστέον, ρημ. επίθ. του *ἐργάζομαι*· **I**. πρέπει να εργαστούμε ή να εργαζόμαστε, σε Ξεν. **II**. *τοῦργον ἔστ' έργ.*, αυτό που πρέπει να γίνει ή που κάποιος πρέπει να το κάνει, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἐργαστήρ, -ἦρος, ό (ἐργάζομαι), εργάτης, γεωργός, καλλιεργητής, σε Ξεν.

ἐργαστήριον, τό, οποιοδήποτε μέρος στο οποίο εκτελείται εργασία, εργαστήριο, κατασκευαστήριο, σε Ηρόδ., Αττ.· μεταλλείο, λατομείο, ορυχείο, σε Δημ.· χασάπικο, κρεοπωλείο, σε Αριστοφ.

ἐργαστικός, -ή, -όν (ἐργάζομαι), ικανός προς εργασία, εργατικός, επιμελής, σε Πλάτ., Ξεν.

ἐργάτης[ἄ], -ου, ό, I. **1**. εργάτης, ιδίως, αυτός που δουλεύει τη γη, γεωργός, καλλιεργητής, σε Ηρόδ., Αττ.· *οὔργατης λεώς*, χωρικοί, χωριάτες, σε Αριστοφ. **2**. ως επίθ., επιμελής, εργατικός, δραστήριος, σε Ξεν. **II**. κάποιος που εξασκεί τέχνη, με γεν., στον ίδ. **III**. εργαζόμενος, σε Σοφ., Ξεν.

ἐργᾶτήσιος, -α, -ον, αυτός που παρέχει εισόδημα, προσοδοφόρος, σε Πλούτ.

ἐργᾶτικός, -ή, -όν, αυτός που αγαπά τον μόχθο, δραστήριος, επιμελής, σε Πλάτ.· λέγεται για τον Νείλο, από την ιδιότητά του να εναποθέτει λάσπη στις όχθες του, σε Ηρόδ.· *επίρρ.*, *-κῶς τι*, επικερδώς, προς ωφέλεια, σε Πλούτ.

ἐργᾶτίνης[ι], -ου, ό, = ἐργάτης· I. **1**. γεωργός, καλλιεργητής, σε Θεόκρ. **2**. ως επίθ., ενεργητικός, δραστήριος, κοπιαστικός, σε Ανθ. **II**. με γεν., αυτός που κατασκευάζει κάτι ή εξασκεί μια τέχνη, στον ίδ.

ἐργᾶτις[ἄ], -ιδος, θηλ. του *ἐργάτης*· **I**. **1**. εργάτρια, σε Θεόκρ. **2**. ως επίθ., κοπιαστική, εργατική, δραστήρια, επιμελής, σε Ηρόδ., Σοφ. **II**. με γεν., δουλεύω, ασχολούμαι με ή παράγω κάτι, σε Αισχύλ.· *νέκταρος έργ.*, λέγεται για τις μέλισσες, σε Ανθ.

ἔργμα, -ατος, τό (*ἔργω), έργο, κατόρθωμα, ασχολία, εργασία, σε Θεόγν., Αισχύλ. κ.λπ.

ἔργνῶμι, = εἵργω, φυλακίζω, περιορίζω, Επικ. παρατ. *ἔεργνν*, σε Ομήρ. Οδ.

ἔργο-δότης, -ου, ό, αυτός που παρέχει εργασία, αντίθ. προς το *ἔργολάβος*, σε Ξεν.

ἔργολᾶβέω, μέλ. *-ήσω*, αναλαμβάνω εκτέλεση ενός έργου με αμοιβή, *έργ.* *ἀνδριάντας*, Λατ. *statuas conducere faciendas*, σε Ξεν.· *απόλ.*, *ἐργάζομαι με αμοιβή*, επιδιώκω χρηματική ωφέλεια, κερδοσκοπώ, σε Δημ.

ἔργο-λάβος, ὁ (λᾶβεῖν), αυτός που αναλαμβάνει την εκτέλεση ορισμένου έργου, εργολάβος, Λατ. conductor, redemptor, αντίθ. προς το *ἐργοδότης*, σε Πλάτ.

ἔργον, τό (*ἔργω), εργασία, σε Όμηρ. κ.λπ.· *τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε*, κοίτα τις δικές σου ασχολίες, κοίτα τη δουλειά σου, σε Όμηρ. **I. 1.** στην Ομήρ. Ιλ., λέγεται κυρίως για τα πολεμικά κατορθώματα, *πολεμῆια ἔργα*· ομοίως και, *ἐν τῷ ἔργῳ*, κατά τη διάρκεια της συμπλοκής, σε Θουκ.· *ἔργουἔχεσθαι*, εμπλέκομαι σε μάχη, στον ιδ. **2. α)** λέγεται για πολύμοχθες εργασίες, για την καλλιέργεια χωραφιών, αγροκτημάτων, σε Όμηρ.· *οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν ἔργα* (πρβλ. του Βιργ. *hominumque bouumque labores*), σε Ομήρ. Ιλ.· *ἔργα Ἰθάκης*, οι καλλιεργήσιμες εκτάσεις, οι αγροί της Ιθάκης, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως στην Αττ., *τὰ κατ' ἀγρούς ἔργα* κ.λπ.· έπειτα, γενικά, ιδιοκτησία, περιουσία, πλούτος, κτήματα, *ἔργον ἀέξειν*, σε Ομήρ. Οδ. **β)** λέγεται για γυναικείες εργασίες, ύφανση, πλέξιμο, σε Όμηρ. **γ)** λέγεται για άλλες ασχολίες, *θαλάσσια ἔργα*, αλιεία, ψάρεμα, ως μέσο βιοπορισμού, σε Ομήρ. Οδ.· περιφραστικά, *ἔργα δαιτός*, ασχολίες γύρω από συμπόσιο, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *ἔργα θήρας* κ.λπ., σε Ξεν. κ.λπ.· στην Αττ. επίσης, λέγεται για όλων των ειδών τις εργασίες, επαγγέλματα, όπως για τα ορυχεία, τα σιδηρουργεία, στον ιδ., Δημ. **3.** δύσκολη εργασία, βαριά εργασία, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, τρομερό, παράτολμο κατόρθωμα ή πράξη, Λατ. *facinus*, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *χερμάδιον λάβε Τυδείδης, μέγα ἔργον*, με μεγάλο όγκο, σε Ομήρ. Ιλ. **4.** πράξη, ενέργεια, συχνά αντίθ. προς το *ἔπος*, κατόρθωμα, πράξη όχι μόνο λόγια, σε Όμηρ. **II.** πράγμα, ζήτημα, *πᾶν ἔργον*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄκουε τοῦργον*, σε Σοφ. κ.λπ. **III. 1.** Παθ., αυτό που κατεργάζεται, λέγεται για τα όπλα του Αχιλλέα, σε Ομήρ. Ιλ.· η σιδηροτεχνία ονομάζεται, *ἔργον Ἡφαιστοιο*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **2.** το αποτέλεσμα της εργασίας, *ἔργον χρημάτων*, τόκος ή κέρδος σε χρήματα, σε Δημ. **IV.** οι επόμενες ιδιάζουσες Αττ. φράσεις προκύπτουν από τη σημασία **I: 1.** *ἔργον ἐστί:* **α)** με γεν. προσ., η ασχολία του, η κύρια ενασχόλησή του, το χαρακτηριστικό του γνώρισμα, το καθήκον του, *ἔργον ἀγαθοῦ πολίτου*, σε Πλάτ.· ομοίως, *σὸν ἔργον ἐστί*, είναι δική σου δουλειά, σε Αισχύλ. **β)** με γεν. πράγμ., υπάρχει ανάγκη, χρεια κάποιου πράγματος, σε Ευρ. **γ)** με απαρ., θα ήταν πολύ δύσκολο έργο να το εκτελέσει κάποιος, *πολὺ ἔργον ἂν εἶη διεξελθεῖν*, σε Ξεν. κ.λπ.· *οὐκ ἔργον θρηνεῖσθαι*, δεν χρειάζεται, είναι ανώφελο να θρηνείτε, σε Σοφ. **2.** *ἔργα παρέχειν τινί*, δίνω βάσανα σε κάποιον, σε Αριστοφ.· *ἔργον ἔχειν*, αναλαμβάνω έγνοιες, φροντίζω, σε Ξεν.

ἔργο-πόνος, ὁ, γεωργός, καλλιεργητής, σε Ανθ.

ἔργω, ἔεργω, Επικ. τύπος για Αττ. **εἶργω** ή **εἴργω**· μέλ. *ἔρξω*, Αττ. *εἴρξω* ή *εἴρξω*· αόρ. **α'** *ἔρξα*, Αττ. *εἴρξα*· αόρ. **β'** *εἴργαθον* (βλ. [ἔργαθεῖν](#))· πρβλ. Μέσ. και Παθ., μέλ. *ἔρξομαι*, Αττ. *εἴρξομαι*· αόρ. **α'** *ἔρχθην*, Αττ. *εἴρχθην*· παρακ. *ἔργμαι*, Επικ. **γ'** πληθ. *ἔρχαται*, Αττ. *εἴργμαι*· Επικ. **μτχ.** *ἔεργμένος*· υπερσ., Επικ. **γ'** πληθ. *ἔρχατο, ἔερχατο*· **I.** φράζω τον δρόμο κάποιου είτε κλείνοντάς (τον) μέσα, είτε απ' έξω, εγκλείνω, σφαιλίζω μέσα, Λατ. *includere*, σε Όμηρ.· *ἐντὸς ἔεργειν*, περιορίζω, περικλείνω εντός, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε*, τους οδήγησε στα πλοία και τους έκλεισε εκεί, στο ιδ.· λέγεται για πράγματα, *δόμον ἔεργειν*, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., *ἔρχατο*, περιτειχίστηκαν μέσα, σε Ομήρ. Ιλ.· *γέφυραι ἔεργμέναι*, καλά ασφαλισμένες, καλά χτισμένες, στερεωμένες, στο ιδ. **II. 1.** κλείνω έξω, αποκλείω, κωλύω, εμποδίζω, Λατ. *excludere*, σε Όμηρ.· *ἐκτὸς ἔεργειν*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** με γεν., αποκλείω ή κρατώ μακριά από, αποσοβώ, απομακρύνω, κωλύω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· και με πρόθ., *ἔργ.*

τι από τινος, σε Ομήρ. Ιλ.· με δοτ. προσ., *εἴργειν μητρί δόρυ*, να το κρατήσει μακριά της, να το αποκρούσει από, σε Αισχύλ. — Παθ., *εἰργόμενον θανάτου*, με τον θάνατο μακριά, εκτός θανάτου, σε Αισχίν. — Μέσ., *απέχω από κάτι ή μένω αμέτοχος*, σε Ηρόδ., Σοφ. **3**. εμποδίζω, αποτρέπω κάποιον από το να κάνει κάτι, σε Θέογν. — Παθ., *οὐδὲν εἴργεται*, τίποτα δεν εμποδίζεται, δηλ. τα πάντα επιτρέπονται, σε Σοφ.· με απαρ. μόνο, *οὐδὲνεἴργει τελειοῦσθαι τάδε*, σε Σοφ.

***ἔργω**, εργάζομαι, άχρηστος τύπος, αντί του οποίου χρησιμ. σε ενεστ., *ἔρδω*, *ρέζω*, *ἐργάζομαι*· για μέλ., αόρ. *ἀ΄* και παρακ., βλ. **ἔρδω**.

ἐργ-ώδης, -ες (εἶδος), επίπονος, σκληρός, ενοχλητικός, σε Ξεν. κ.λπ.

ἔρδω, παρατ. *ἔρδον*, Ιων. *ἔρδεσκον*· μέλ. *ἔρζω*, αόρ. *ἀ΄ ἔρζα*, παρακ. *ἔοργα*, υπερσ. *ἑώργειν*, Ιων. *γ΄* ενικ. *ἑόργεε* (βλ. ***ἔργω**), σε Όμηρ. κ.λπ. **1**. συχνά με διπλή αιτ., κάνω κάτι σε κάποιον, *κακὰ πολλὰ ἔοργεν Τρῶας*, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, *εὐ΄ ἢ κακῶς ἔρδειν τινά*, σε Θέογν. κ.λπ.· απλώς, *ἔρδ. τινά*, βλάπτω, κακοποιώ κάποιον, σε Σοφ.· *ἔρδ. πῆματα*, μηχανεύομαι, ραδιουργώ, σε Αισχύλ.· *ἔρδοι τις ἦν ἕκαστος εἰδέειν τέχνην*, επιτρέπεται στον καθένα να εξασκεί την τέχνη που γνωρίζει, σε Αριστοφ. **2**. τελώ ή προσφέρω θυσία (βλ. **ῥέζω**), σε Όμηρ., Ηρόδ.· *ἀπόλ.*, όπως το Λατ. *facere, operari*, σε Ησίοδ.

ἔρεβεννός, -ή, -όν (Ἔρεβος), ζοφερός, σκοτεινός, μαύρος, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

Ἐρέβεσφιν, Επικ. γεν. του *Ἔρεβος*.

ἔρέβινθος, ὄ, είδος ξηρού καρπού, ρεβίθι, Λατ. *cicer*, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ.· πρβλ. **ῥοβος**.

ἔρεβο-δίφάω, ψηλαφίζω, «πασπατεύω» στο σκοτάδι, σε Αριστοφ.

ἔρεβόθεν, μέσα από το σκοτάδι, σε Ευρ.

ἔρεβος, τό, Αττ. γεν. *Ἐρέβους*, Ιων. *Ἐρέβευς*, Επικ. *Ἐρέβεσφιν*· Ἐρεβος, τόπος απόλυτου σκότους, πάνω από τον Άδη, σε Όμηρ. κ.λπ.· μεταφ., *ἔρεβος ὕφαλον*, το σκοτάδι της αβύσσου ή της θάλασσας, σε Σοφ.

Ἐρεβόσδε, επίρρ., προς ή μέσα στο Ἐρεβος, σε Ομήρ. Οδ.

ἔρεεῖνω (ἔρομαι) όπως το *ἔρομαι*, ρωτώ, με αιτ. προσ., ρωτώ για κάποιον, σε Ομήρ. Οδ.· με αιτ. πράγμ., ρωτώ για κάτι, σε Όμηρ.· με διπλή αιτ., *ἔρ. τινά τι*, ρωτώ κάποιον για κάτι, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και στη Μέσ., στο ίδ.

ἔρεθίζω, Δωρ. **-ἰσδω**, Επικ. απαρ. *-ιζέμεν*, παρατ. *ἠρέθιζον*, Επικ. *ἔρ-*, αόρ. *ἀ΄ ἠρέθισα*, ποιητ. *ἔρ-* παρακ. *ἠρέθικα* — Παθ., αόρ. *ἀ΄ ἠρεθίσθην*, παρακ.

ἠρέθισμαι (ἑρέθω)· εξοργίζω, εξωθώ σε οργή, ερεθίζω, διεγείρω, προκαλώ σε μάχη, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.· κινώ, διεγείρω, εξάπτω την περιέργεια, σε Ομήρ. Οδ.· μεταφ., *ἔρ. χορούς*, τους προκαλώ, τους εμπνέω, σε Ευρ. — Παθ., προκαλούμαι, διεγείρομαι, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· λέγεται για τη φωτιά, *φύμαλος ἑρεθιζόμενος ρίπιδι*, σπίθα που ανάβει από τα φυσερά, στον ίδ.· *αἰθὴρἑρεθιζέσθω βροντῇ*, σε Αισχύλ.· λέγεται για κάποιον που του έχει κοπεί η αναπνοή, σε Ευρ.

ἔρέθισμα, -ατος, τό, υποκίνηση, παρακίνηση, διέγερση, ερέθισμα, σε Αριστοφ.

ἔρέθω, παρατ. *ἠρεθον*, Ιων. *ἑρέθεσκον*, εξοργίζω, εξωθώ σε οργή, προκαλώ, εξερεθίζω, σε Όμηρ.· με αιτ. πράγμ., *ἠρεθον ᾠδάν*, ξεκίνησαν το τραγούδι, σε Θεόκρ.

ἑρείδω, Επικ. παρατ. *ἔρειδον*· μέλ. *ἑρείσω*, αόρ. *ἀ΄ ἠρεισα*, Επικ. *ἔρεισα* — Παθ., Επικ. αόρ. *ἀ΄ ἐρείσθην*· παρακ. *ἐρήρεισμαι*, Επικ. *γ΄* πληθ. *ἐρηρέδαται*· *γ΄* ενικ. υπερσ. *ἠρήρειστο*, Επικ. *γ΄* πληθ. *ἐρηρέδατο*· **I. 1**. κάνω κάτι να ακουμπήσει πάνω σε κάτι άλλο, στηρίζω, *τι πρὸς τι ἢ τι ἐπί τινι*, σε Όμηρ.·

λέγεται για τον Άτλαντα που στηρίζει τον θόλο του Ουρανού, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ.· γενικά, προσηλώνω, *έρ. ὄμμα*, Λατ. *figere oculos, εἶς τι*, στον ιδ. **2.** υποστηρίζω, αντέχω, *ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ*, λέγεται για πολύ πυκνά παρατεταγμένη τάξη οπλιτών, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** πιέζω ισχυρώς, επιτίθεμαι, σε Αριστοφ.· και στη Μέσ., στον ιδ. **4.** εμφυτεύω, μπήγω, *τί τινι*, σε Σοφ.· *έρ. πληγὴν*, επιφέρω χτύπημα, σε Ευρ. **5.** λέγεται για στοιχήματα, ενεχυριάζω κάτι έναντι κάποιου άλλου, σε Θεόκρ. **II. 1.** αμτβ., ακουμπώ, στηρίζομαι, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ. **2.** βάζω πάνω, πιέζω με δύναμη, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ.· *εἶςτινα*, σε Αριστοφ.· απόλ., καταλαμβάνω, λέγεται για αρρώστια, σε Αισχύλ. **3.** γενικά, επιδίδομαι με ζήλο, «πέφτω με τα μούτρα», λέγεται για το φαγητό, σε Αριστοφ. **III.** Μέσ. και Παθ., στηρίζομαι πάνω σε κάτι, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐπί τινος και τινός*, στο ιδ.· απόλ., στερεώνομαι γερά, στέκομαι σταθερά, στο ιδ.· *αὔδει χαῖται ἐρηρέδαται*, τα μαλλιά τους στηρίζονταν στο έδαφος, στο ιδ. **2.** είμαι μπηγμένος, χωμένος βαθιά, *ἔγχοςδιὰ θώρηκος ἠρήρειστο*, στηρίχθηκε, στο ιδ. κ.λπ.· *λαε ἐρηρέδαται*, στέκονταν τοποθετημένες σταθερά, στο ιδ. **IV.** Μέσ., **1.** με τη σημασία της αμοιβαιότητας, μάχομαι, αγωνίζομαι, στο ιδ. **2.** με αιτ., στηρίζω τον εαυτό μου, *βάκτρῳ ἐρείδου στίβον· έρ. ἐπὶ τοίχῳ λίθον*, σε Θεόκρ.

ἐρείκη, ἦ, φρυγανοειδής θάμνος, «ρείκι», Λατ. *erica*, σε Αισχύλ. Θεόκρ. **ἐρείκω**, αόρ. *ἀ' ἤρειζα*· **I. 1.** διατέμνω, διασχίζω, χωρίζω, σε Ησιόδ., Αισχύλ. — Παθ., *ἐρεικόμενος περι δουρί*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** συντρίβω, συνθλίβω, κοπανίζω, σε Αισχύλ. **II.** αμτβ., μόνο σε αόρ. *β' ἤρῖκον*, θρυμματίζω, ριγώ, τρεμουλιάζω, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔρειο, Επικ. αντί *ἐροῦ*, προστ. του *ἔρομαι*.

ἔρειοί, οἱ, υβριστική λέξη κατά των Αιγυπτίων, σε Θεόκρ.

ἐρείομεν, Επικ. αντί *ἐρέωμεν*, *ἀ' πληθ.* υποτ. του *ἐρέω*.

ἐρείπιον, τό (ἐρείπω), συντρίμι, απομεινάρι μετά από καταστροφή, κυρίως στον πληθ., *ναυτικά έρ.*, συντρίμια ναυαγίου, σε Αισχύλ., Ευρ.· επίσης, *οἰκημάτων έρ.*, συντρίμια σπιτιών, σε Ηρόδ.· *έρ. πέπλων*, τεμάχιο, κομμάτι, κουρέλι, σε Ευρ.· πρβλ. **ἐρείπω**.

ἐρείπω, Επικ. παρατ. *ἔρειπον*, μέλ. *ἐρείψω*, αόρ. *ἀ' ἤρειψα*· αμτβ., σε αόρ. *β' ἤρῖπον*, και παρακ. *ἐρήρῖπα* — Παθ., αόρ. *ἀ' ἤρειφθην*, αόρ. *β' ἤρίπην [ῖ]*, Παθ. παρακ. *ἐρήριμμα*, Επικ. *γ' ενικ.* υπερσ. *ἐρέριπτο*· **I.** καταρρίπτω, καταβάλλω, κατακρημνίζω, καταστρέφω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· μεταφ., *ἐρείπει γένος θεῶν τις*, κάποιος θεός φέρνει την καταστροφή τους, σε Σοφ. — Παθ., *ρίχνομαι, συντρίβομαι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐν ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεῖς*, σωριασμένος ανάμεσα στα απομεινάρια των νεκρών, σε Σοφ.· *ἐρείπεται κτύπος*, ξεσπά κεραυνός, στον ιδ. **II.** αμτβ., στον αόρ. *β' ἤρῖπον*, Επικ. *ἔρῖπον*, καταπίπτω, πέφτω κατακέφαλα, σε Όμηρ.

ἔρεισα, Επικ. αντί *ἤρεισα*, αόρ. *ἀ' του ἐρείδω*.

ἔρεισμα, -ατος, τό (ἐρείδω), στήριγμα, υποστήριγμα, βοήθημα, Λατ. *columnen*, σε Σοφ., Ευρ.· στον πληθ., στηρίγματα που βοηθούν να κρατηθεί το καράβι όρθιο στην ακτή, σε Θεόκρ.

ἐρείψιμος, -ον (ἐρείπω), αυτός που ρίχνεται κάτω, γκρεμισμένος, που σπάζει σε κομμάτια, σε Ευρ.

ἐρειψί-τοιχος, -ον, αυτός που γκρεμίζει τείχη, με γεν., σε Αισχύλ.

ἔρεμνός, -ῆ, -όν, συγκοπτ. από *ἐρεβεννός* (πρβλ. **ἔρεβος**), μαύρος, ζοφερός, σκοτεινός, κατάμαυρος, σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ.· μεταφ., *ἐρεμνή φάτις*, σκοτεινή φήμη, σε Σοφ.

ἔρεξα, αόρ. *ἀ' του ῥέζω*.

ἐρέομαι, Επικ. αντί *εἶρομαι*, *ἔρομαι*, ρωτώ.

ἐρέπτομαι, αποθ., τρώω, κατατρώνω, με αιτ., *λωτόν, κρῖ λευκόν, πυρὸν ἐρεπτόμενοι*, σε Όμηρ. (αμφιβ. προέλ.).

ἐρέριπτο, Επικ. αντί *ἐρήριπτο*, γ' ενικ. υπερσ. του *ἐρείπω*.

ἐρέσθαι, απαρ. αορ. β' του Ιων. ενεστ. *εἶρομαι*, ρωτώ· σε Αττ. συγγραφείς χρησιμ. μόνο στον αορ. β' *ἠρόμην*, απαρ. *ἐρέσθαι*, με το *ἐρωτάω* ως ενεστ. (διακρίνεται από τον τονισμό από το απαρ. ενεστ. *ἔρεσθαι*, λέω, μιλά).

ἐρέσσω, Επικ. απαρ. *ἐρεσσέμεναι*, παρατ. *ἔρεσσον*, αορ. α' *ἤρεσα*· **I**. κωπηλατώ, σε Όμηρ., Σοφ.· λέγεται για πτηνά που πετούν, *περοῖς ἐρ.*, σε Ευρ. **II**. **1**. μτβ., σπεύδω τραβώντας κουπί· μεταφ., *γόνω ἐρέσσει' πίτυλον*, κρατάτε με τα χέρια τον ρυθμό (δηλ. χτυπώντας τα), που έχουν οι θρήνοι, σε Αισχύλ. — Παθ., κωπηλατούμαι, στον ίδ.· λέγεται για πουλιά, *περύγων ἐρετιμοῖσιν ἐρεσσόμενοι*, με φτερά σαν κουπιά (πρβλ. *remigio alarum* του Βιργ.), στον ίδ. **2**. γενικά, θέτω σε γρήγορη κίνηση, κινώ γρήγορα, *τὸν πόδα*, σε Ευρ.· μεταφ., *ἐρ. ἀπειλάς*, θέτω απειλές σε ισχύ, σε Σοφ.· *ἐρ. μήτιν*, στον ίδ. — Παθ., λέγεται για το τόξο, κρατιέμαι στο χέρι, τεντώνομαι, στον ίδ. **III**. κωπηλατώ και διέρχομαι τη θάλασσα, σε Ανθ.

ἐρεσχηλέω, **I**. μόνο σε ενεστ., μιλά επιπόλαια, αστειεύομαι, είμαι εύθυμος, σε Πλάτ. **II**. μτβ., πειράζω κάποιον αστειεύομενος, κάνω χωρατά, *τινά*, στον ίδ.

ἐρέτης, -ου, ό (**ἐρέσσω**),· **I**. κωπηλάτης, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. Αττ. **II**. στον πληθ. επίσης, κουπιά, σε Ανθ.

ἐρετικός, -ή, -όν, λέγεται για τους κωπηλάτες, κωπηλατικός· *ἐρ. πληρώματα*, πληρώματα κωπηλατών, σε Πλούτ.

ἐρετιμόν, τό (**ἐρέσσω**), Λατ. *remus*, κουπί, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· λέγεται για φτερούγες, βλ. [ἐρέσσω](#).

ἐρετιμόω, μέλ. *-όσω*, εφοδιάζω με κουπιά, σε Ευρ.

Ἐρετριεύς, ό, κάτοικος της Ερέτριας, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐρέττω, μεταγεν. Αττ. αντί *ἐρέσσω*, σε Λουκ.

ἐρεύγομαι, **I**. **1**. ξερνώ, εξεμώ, Λατ. *eructare*, με αιτ., σε Ομήρ. Ιλ.· απόλ., ρεύομαι, ξερνώ, Λατ. *ructare*, σε Ομήρ. Οδ. **2**. μεταφ., λέγεται για τη θάλασσα, κλυδωνίζομαι, είμαι ταραγμένος, «ξερνώ» αφρούς, χτυπώ με μανιά στην ξηρά, σε Όμηρ. **III**. στον Ενεργ. αορ. β' *ἠρύγον*, απαρ. *ἐρύγειν*, μτχ. *ἐρυγών*, βρυχώμαι, μουγκρίζω, κυρίως λέγεται για τα βόδια (πρβλ.

[ἐρύγηλος](#)), *ἤρυξεν ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐρευθέδανον, τό, το φυτό «μαγνόλια», σε Ηρόδ.

ἐρευθέω, είμαι κόκκινος, κοκκινίζω, σε Λουκ.

ἐρεύθω, απαρ. αορ. α' *ἐρεῦσαι*, καθιστώ κάτι κόκκινο, βάφω κόκκινο, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., είμαι ή γίνομαι κόκκινος, ροδίζω, σε Θεόκρ.

ἔρευνα, -ης, ή (**ἔρομαι**), έρευνα, ανίχνευση, αναζήτηση· *ἔρ. ἔχειν τινός*, διενεργώ έρευνα για κάποιον, τον αναζητώ, σε Σοφ.· *ἄσσειν εἰς ἔρευναν*, σε Ευρ.

ἐρευνάω, μέλ. *-ήσω*, **I**. αναζητώ ή ερευνώ για, ψάχνω, επιζητώ, εξετάζω, σε Όμηρ., σε Αττ.· *ὣν χρείαν ἐρευνᾷ*, τα πράγματα των οποίων αυτός αναζητά την χρησιμότητά τους, δηλ. τα μέσα που βρίσκει πρόσφορα, σε Σοφ. **2**. ψάχνω, ερευνώ ένα μέρος, σε Ηρόδ., Θεόκρ. **3**. ρωτώ για κάτι, εξετάζω κάποιον, σε Ευρ., Πλάτ. **4**. με απαρ., ζητώ να κάνω κάτι, σε Θεόκρ.

ἐρευνητέον, ρημ. επίθ., πρέπει να ερευνήσουμε, σε Ξεν.

ἐρεῦσαι, απαρ. αορ. α' του *ἐρεύθω*.

ἐρέφω, μέλ. *ἐρέφω*, αορ. α' *ἤρεψα*, Επικ. *ἔρεψα*· **1**. καλύπτω με στέγη, *ἔρεψαν ὄροφον*, έφτιαζαν στέγη, σε Ομήρ. Ιλ.· *θάλαμον ἐρ.*, σε Ομήρ. Οδ. **2**. καλύπτω

με στεφάνι, στεφανώνω, ανακηρύσσω, σε Σοφ. — Μέσ., στεφανώνομαι, αυτοανακηρύσσομαι, σε Ευρ.

Ἐρεχθεύς, -έως, Επικ. *-ῆος, ὄ*, αρχαίος ήρωας της Αττικής (από το *ἐρέχθω*)· απ' όπου **Ἐρεχθειῖται**, *οἱ*, ως ονομασία των Αθηναίων, σε Τραγ.

ἐρέχθω, διατέμνω, διασχίζω, διαρρηγνύω, σπαράττω, συντριβώ, συνθλίβω, ξεσχίζω, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., λέγεται για πλοίο, συντριβομαι από τους ανέμους, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔρεψις, -εως, ἤ (ἐρέφω), επιστέγασμα, σκεπή, σε Πλούτ.

ἔρέω (Α), Επικ. ρήμα, = *ἐρεεῖνω, ἔρομαι, ἐρωτάω* (δεν πρέπει να συγχέεται με το *ἔρέω* Β)· **1.** ρωτώ, ζητώ πληροφορίες, *τι*, για κάτι, σε Όμηρ. **2.** με αιτ. προσ., ρωτώ, *μάντιν ἐρείομεν* (Επικ. αντί *ἔρέωμεν*), σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀλλήλοισ ἐρείομεν*, σε Ομήρ. Οδ.

ἔρέω (Β), Ιων. αντί *ἐρῶ*, θα πω· βλ. Αττ. [ἐρῶ](#).

ἐρημάζω (ἐρῆμος), απομένω ἐρημος, είμαι μοναχός, *ἐρημάζεσκον* (Ιων. παρατ.), σε Θεόκρ.

ἐρημαῖος, -α, -ον, ποιητ. αντί *ἐρῆμος*, απομακρυσμένος, ολομόναχος, ερημωμένος, ακατοίκητος, παραμελημένος, ερημίτης, σε Μόσχ· με γεν., στερημένος από, σε Ανθ.

ἐρήμη (ενν. *δίκη*), ἤ, βλ. [ἐρῆμος](#) II.

ἐρημία, ἤ, I. λέγεται για τόπους, ερημιά, τόπος ακατοίκητος, ἐρημος, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. **II.** ως κατάσταση, απομόνωση, αποξένωση, μοναξιά, *ἐρημίαν ἄγειν, ἔχειν*, ζω μόνος, βίο μονήρη, σε Ευρ.· λέγεται για πρόσωπα, απομόνωση, εγκατάλειψη, εξορία, σε Σοφ.· *δι' ἐρημίαν*, εξαιτίας της ἔλλειψης συμμαχίας, σε Θουκ. **2.** με γεν., ἔλλειψη, απουσία πράγματος, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ.· *τὴν ἐρ. δρῶν τῶν κωλυσόντων*, βλέποντας ότι κανείς δεν υπήρχε να τον εμποδίσει, σε Δημ.· *ἐρ. κακῶν*, λύτρωση, απαλλαγή από το κακό, σε Ευρ.

ἐρημιάς, -άδος, ἤ (ἐρῆμος), κόρη που αφιέρωσε την παρθενία της στην Ἄρτεμη, σε Θεόκρ.

ἐρημο-κόμης, -ες, γεν. *-ου (κόμη)*, αυτός που δεν έχει μαλλιά, σε Ανθ.

ἐρημο-λάλος[ᾶ], -ον, αυτός που μιλά στην ἐρημο, δηλ. μάταια, σε Ανθ.

ἐρημό-νομος ἢ -νόμος, -ον, αυτός που συχνάζει στις ερημίες, σε Ανθ.

ερημό-πολις, -ι, γεν. *-ιδος*, αυτός που στερείται την ίδια του την πόλη, σε Ευρ.

ἐρῆμος, -ον ἢ -η, -ον, απομονωμένος, μοναχός, αποξενωμένος, μονήρης· **1.** λέγεται για τόπους, σε Ηρόδ., Αττ.· *τὰ ἔρ.*, ἐρημες, απομονωμένες περιοχές, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἡ ἐρῆμος* (ενν. *χώρα*), στον ιδ. **2.** λέγεται για πρόσωπα ἢ ζῶα, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ. κ.λπ.· αβοήθητος, εγκαταλελειμμένος, σε Σοφ., Δημ.· ουδ. πληθ., ως επίρρ., *ἔρημα κλαίω*, θρηνώ μόνος μου, σε Ευρ. **3.** λέγεται για καταστάσεις, σε Σοφ. **II. 1.** με γεν., στερημένος, κενός από, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, χωρίς αρνητική σημασία, ελεύθερος, απαλλαγμένος από, *ἐρῆμος ὄπλων*, σε Ηρόδ. **III.** *ἐρήμη δίκη, ἤ*, δίκη κατά την οποία δεν παρουσιάζεται ο εναγόμενος και η απόφαση αποβαίνει εναντίον του, καταδικάζεται ἐρήμη, σε Θουκ. κ.λπ.· ομοίως *ἐρήμη ἢ ἔρημος* (χωρίς το *δίκη*), *ἐρήμημν εἶλον*, κέρδισα τη δίκη επειδή ο αντίδικος δεν παρουσιάστηκε, σε Δημ.· *ἔρημον ὠφλε*, καταδικάστηκε ἐρήμη, στον ιδ.· *ἐρήμημν κατηγορεῖν*, είμαι κατηγορος σε υπόθεση όπου δεν υπάρχει υπεράσπιση, σε Πλάτ.

ἐρημοσύνη, ἤ, απομόνωση, εξορία, ερημιά, σε Ανθ.

ἐρημο-φίλης[ῖ], -ου, ὄ (φιλέω), αυτός που αγαπά την απομόνωση, σε Ανθ.

ἐρημόω, μέλ. *-ώσω (ἔρημος)*· **I.** απογυμνώνω, ερημώνω, καταστρέφω, *ιέρα*, σε Θουκ. — Παθ., σε Ηρόδ. κ.λπ. **II.** στερώ από κάποιον κάτι, με γεν., *ἐρ.*

ναυβατῶν *ἐρετιά*, στερῶ τα κουπιά από κωπηλάτες, σε Ευρ. — Παθ., στερούμαι κάτι, με γεν., σε Ηρόδ., Αισχύλ. **2.** απελευθερώνω ή απολυτρώνω από, με γεν., σε Ευρ. **III.** εγκαταλείπω, αφήνω, με αιτ., σε Αισχύλ., Ευρ.· *ἐρ. Συρακούσας*, εκκενώνω, σε Θουκ. **IV.** απομονώνω, καθιστώ έρημο, σε Ευρ. — Παθ., είμαι αποκλεισμένος, με γεν., σε Ηρόδ.

ἐρημωτής, -οῦ, ὁ (ἐρημῶ), αυτός που επιφέρει ερήμωση, σε Ανθ.

ἐρηρέδαται, -ατο, Επικ. γ' πληθ. Παθ. παρακ. και υπερσ. του *ἐρείδω*.

ἐρήρεισμαι, Παθ. παρακ. του *ἐρείδω*.

ἐρήριμμαί, Παθ. παρακ. του *ἐρείπω*.

ἐρήριπτο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *ἐρείπω*.

ἐρητύω, Δωρ. **ἐρᾶτύω,** παρατ. *ἐρήτυον*, μέλ. -ύσω [ῶ], αόρ. α' *ἐρήτυσα*, Ιων.

ἐρητύσασκον — Παθ., αόρ. α' *ἐρητύθην*, Επικ. γ' πληθ. -υθεν· **1.** αναστέλλω, αναχαιτίζω, εμποδίζω, σε Όμηρ.· *πολλὰ κέλευθος ἐρατύοι*, μεγάλη απόσταση μας χωρίζει, σε Σοφ. **2.** με γεν., απομακρύνω από, σε Ευρ.

ἐρί-, αχώριστο μόριο, όπως το *ἀρι-*, για επίταση της έννοιας μιας λέξης, πολύ, αρκετά.

ἐρι-αύχην, -ενος, ὁ, ἡ, αυτός που κρατά ψηλά τον αυχένα, λέγεται για τα άλογα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐρι-βόας, -ου, ὁ (βοάω), αυτός που φωνάζει δυνατά, σε Ανθ.

ἐρι-βρεμέτης, -ου, ὁ, λέγεται για τον Δία, αυτός που ρίχνει αστραπές, κεραυνούς, σε Ομήρ. Ιλ.· *αὐλός*, σε Ανθ.

ἐρι-βρεμής, -ές, = *ἐρίβρομος*, σε Ανθ.

ἐρί-βρομος, -ον (βρέμω), αυτός που φωνάζει δυνατά, βροντόφωνος, σε Όμηρ. Ύμν.

ἐρι-βρύχης[ῶ], γεν. -ου, Επικ. -εω, ὁ, = το επόμε., σε Ησίοδ.

ἐρί-βρῦχος, -ον (βρύχω), αυτός που βρυχάται δυνατά, σε Όμηρ. Ύμν.· αυτός που ηχεί δυνατά, λέγεται για τη σάλπιγγα, σε Ανθ.

ἐρι-βῶλαξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει μεγάλους χωμάτινους σβώλους, πολύ γόνιμος, εύφορος, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και, **ἐρί-βωλος, -ον,** σε Όμηρ.

ἐρί-γδουπος, -ον, = *ἐρίδουπος*, αυτός που βροντά δυνατά, σε Όμηρ.

ἐρίδαίνω, Επικ. αόρ. α' *ἐρίδηνα*, Μέσ., Επικ. απαρ. αορ. α' *ἐριδῆσασθαι* (*ἐρίζω*)· φιλονικώ, μαλώνω, διαφωνώ, αντιπαρατίθεμαι, σε Όμηρ.· με δοτ., *ἐριδαινέτον ἀλλήλοϊν*, σε Ομήρ. Ιλ.· και στη Μέσ., *ποσσὶν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς*, συναγωνίζομαι μαζί τους στον αγώνα δρόμου, στο ίδ.

ἐριδμαίνω, = *ἐρεθίζω*· **I.** προκαλώ διαμάχη, εκνευρίζω, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** αμιτβ., = *ἐριδαινώ*, συναγωνίζομαι, αμιλλώμαι, αντιμάχομαι, σε Θεοκρ., Μόσχ.

ἐρί-δμᾶτος, -ον (δέμω), αυτός που είναι κτισμένος πολύ γερά, δηλ. ανίκητος, ακατάβλητος, ή (από το *δαμάω*) καθυποταγμένος.

ἐρί-δουπος, -ον, = *ἐρίγδουπος*, σε Όμηρ.

ἐρίζω, Επικ. απαρ. *ἐρίζεμεναι, -εμεν*, Δωρ. *ἐρισδεν*· παρατ. *ἤριζον*, Επικ. *ἔριζον*, Ιων. *ἐρίζεσκον*, μέλ. *ἐρίσω*· Επικ. αόρ. α' *ἤρισα*, Επικ. ευκτ. *ἐρίσσειε*· παρακ. *ἤρικα*, σε Πολύβ. — Μέσ., Επικ. υποτ. αορ. α' *ἐρίσσειται* (αντί *ἐρίσθεται*)· παρακ. *ἐρήρισμαι*, (*ἔρις*)· **I. 1.** αντιμάχομαι, αντιπαλεύω, τσακώνομαι, *τινί*, με κάποιον, σε Όμηρ., Αττ.· *πρός τινα*, σε Ηρόδ., Πλάτ. **2.** *τινί*, σε Όμηρ.· με αιτ. πράγμ., συναγωνίζομαι με κάποιον σε κάτι, στον ίδ.· επίσης, με δοτ. πράγμ., σε Ομήρ. Οδ., Αττ. **3.** απόλ., συμμετέχω σε διαγωνισμό, διατηρώ το συναγωνισμό, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** ο Όμηρος μερικές φορές χρησιμοποιεί τη Μέσ. όπως την Ενεργ.

ἐρί-ηρος, -ον (**ἄρω*, πρβλ. [ἦρα](#)), αυτός που αρμόζει απόλυτα· ως επίθ. του *ἐταῖρος*, πιστός, έμπιστος, καλός φίλος, σε Ομήρ. Ιλ.· πληθ. ετερόκλ., *ἐρίηρος ἐταῖροι*, *ἐρίηρας ἐταῖρους*, σε Όμηρ.

ἐρίθᾱκίς, -ίδος, ἦ, θηλ. του *ἐριθος*, σε Θεόκρ.

ἐρί-θηλής, -ές (θάλλω), πολύ ανθηρός, πλούσιος σε βλάστηση, λέγεται για φυτά, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

ἐρίθος, ό, μεροκαματιάρης, υπηρέτης οποιασδήποτε μορφής· στην Ομήρ. Ιλ., οι *ἐριθοι* είναι θεριστές· έπειτα, *ἐριθοι, αί*, επεξεργαστές μαλλιού, υφάντριες, σε Δημ., Θεόκρ. (αμφιβ. προέλ.).

ἐρίκειν, απαρ. αορ. β' του *ἐρείκω*.

ἐρί-κλαυστος και -κλαυτος, -ον, αυτός που κλαίει πολύ, βροντερός, σε Ανθ.

ἐρί-κτύπος, -ον, αυτός που κάνει δυνατό ήχο, σε Ησίοδ.

ἐρι-κῶδής, -ές (κῶδος), περίφημος, ένδοξος, υπέροχος, διάσημος, σε Όμηρ.

ἐρι-κύμων[ῶ], -ον (κύω) αυτός που κυοφορεί πολλά μικρά και γι' αυτό είναι μεγάλος σε μέγεθος, σε Αισχύλ.

ἐρί-μῦκος, -ον (μυκάομαι), αυτός που βρυχάται πολύ δυνατά, σε Όμηρ., Ησίοδ.

ἐρίνεός, ό, αγριοσυκιά, σε Ομήρ. Ιλ., Θεόκρ.

ἐρίνεος[ι], -α, -ον, Ιων. **εἰρίνεος, -η, -ον (ἔριον)**, φτιαγμένος από μαλλί, μάλλινος, σε Ηρόδ.

Ἐρίνῦς (όχι *Ἐριννύς*), γεν. -ύος, ἦ, πληθ. *Ἐρινύες*, Αττ. *Ἐρινῦς*· Αττ. γεν. *Ἐρινῦν*· **I.** Ερινύα ή Μαινάδα, εκδίκητική θεότητα, θεότητα που τιμωρεί τις κακές πράξεις, στον ενικ. και πληθ., σε Όμηρ., Τραγ.· αρχικά τρεις στον αριθμό, πρώτα στον Ευρ.· ονόματα Τισιφώνη, Μέγαιρα, Αληκτώ, μόνο στους μεταγεν. συγγραφείς· στην Αθήνα αποκαλούνταν *Εὐμενίδες, Σεμναί*. **II.** ως προσηγορικό, *μητρὸς Ἐρινύες*, μητρικές κατάρες, σε Όμηρ.· αλλά, *Ἐρινῦς πατρός*, η φονική ενοχή της γενιάς του, του πατέρα του, σε Ησίοδ.· *φρενῶν Ἐρινύς*, ψυχική αναστάτωση, διαταραχή, σε Σοφ.· στους Τραγ., οι *Ἐρινύες* ήταν πρόσωπα που αποστέλλονταν από τους θεούς για να επιφέρουν συμφορές στην ανθρωπότητα.

ἔριον, τό, Ιων. **εἶριον (ἔρος, εἶρος)**, μαλλί, στον ενικ. και πληθ., σε Όμηρ., Αττ.· *εἴρια* από *ξύλου*, βαμβάκι (γερμ. Baum-wolle), σε Ηρόδ.

ἐριο-πωλικῶς (πωλέω), επίρρ., με απάτη σαν τον έμπορο μαλλιού, με πανουργία, με δόλο, με κατεργαριά, σε Αριστοφ.

ἐρι-ούνης και ἐρι-ούνιος, ό, Ομηρ. επίθ. του Ερμή (πιθ. από τα *ἐρι-*, *όνινημι*), αυτός που ωφελεί πάρα πολύ, πρόξενος ευτυχίας, αυτός που φέρνει τύχη, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐριουργέω, μέλ. -ήσω, δουλεύω, επεξεργάζομαι μαλλί, σε Ξεν.

ἐρι-ουργός, -όν (ἔριον, *ἔργω), αυτός που επεξεργάζεται μαλλί.

ἐρίπνη ή ἐρίπνα, ἦ (ἐρείπω), σπασμένος βράχος, σε Ευρ.· απότομη πλαγιά, απόκρημνος γκρεμός, στον ίδ.

ἐρίπινον, Επικ. αντί *ἤριπινον*, αόρ. β' του *ἐρείπω*· απαρ. *ἐριπεῖν*.

ἐρίπινόν, μτχ. αορ. β' του *ἐρείπω*.

ἔρις, -ίδος, ἦ, αιτ. *ἔριν* και *ἔριδα*· πληθ. *ἔριδες*, έπειτα *ἔρεις*· διαμάχη, φιλονικία, τσακωμός, αντιπαράθεση· **I.** στην Ομήρ. Ιλ., λέγεται περισσότερο για τις μονομαχίες του πολέμου, *ἔριδι ή ἐξ ἔριδος μάχεσθαι*· *ἔριδι ζυνιέναι*· θεοὺς *ἔριδι ζυνελάσσαι*, τους βάζει σε διχόνοια κ.λπ. **II.** στην Ομήρ. Οδ., λέγεται κυρίως για ανταγωνισμό, άμιλλα, φιλονικία, διαφωνία, *ἔργοιο*, στη δουλειά· *ἀέθλων*, λέγεται για βραβεΐα κ.λπ.· έπειτα, περισσότερο όπως το *ἀγών*, διαγωνισμός, *ἔριν ἔχειν ἀμφι μουσικῇ*, σε Ηρόδ.· *ἔρις ἀγαθῶν*, ζήλος,

άμιλλα για το αγαθό, σε Αισχύλ. **III.** μετά τον Όμηρο, λέγεται για πολιτικές ή ιδιωτικές διαμάχες, διαφωνίες, διχογνωμίες, αντιπαραθέσεις, σε Ηρόδ., Αττ. **IV.** ως κύριο όνομα, Έριδα, θεότητα που προκαλεί τον πόλεμο, αδελφή και σύντροφος του Άρη, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐρίσδεν, Δωρ. αντί *ἐρίζειν*· **ἐρίσδομες** αντί *ἐρίζομεν*.

ἐρι-σθενής, -ές, πανίσχυρος, παντοδύναμος, μεγαλοδύναμος, λέγεται για τον Δία, σε Όμηρ., Ησίοδ.· λέγεται για τις Μαινάδες, σε Ορφ.

ἔρισμα, -ατος, τό (ἐρίζω), αιτία διαμάχης, διχόνοιας, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐρι-σμάραγος, -ον, αυτός που ρίχνει δυνατά αστροπελέκια, βροντερός, λέγεται για τον Δία, σε Ησίοδ.

ἐρι-στάφῦλος, -ον (στάφῦλή)· **I.** λέγεται για το κρασί, φτιαγμένος από διαλεχτά σταφύλια, σε Ομήρ. Οδ. **II.** πλούσιος, άφθονος σε σταφύλια, λέγεται για τον Βάκχο, σε Ανθ.

ἐριστός, -ή, -όν (ἐρίζω), φιλονικούμενος, αμφισβητούμενος, σε Σοφ.

ἐρι-σφάραγος, -ον, αυτός που βροντά δυνατά, βροντερός, σε Ομηρ. Ύμν.

ἐρί-τιμος, -ον (τιμή), βαρύτιμος, πολύτιμος, ακριβός, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ.

ἐρίφειος, -ον (ἔριφος), κατσικίσιος, σε Ξεν.

ἐρίφιον, τό, υποκορ. του *ἔριφος*, κατσικάκι, σε Κ.Δ.

ἔρι-φος, ό, **I.** νεαρό κατσίκι, αρνάκι, σε Όμηρ. **II.** *ἔριφοι, οί*, Λατ. hoedi, ασταρισμός που βγαίνει τον Οκτώβριο, προμήνυε κακοκαιρία, σε Θεόκρ.

ἐρί-χρῦσος, -ον, πλούσιος σε χρυσάφι, βαθύπλουτος, σε Ανθ.

ἐριώλη, ή, ανεμοστρόβιλος, χαρακτηρισμός που αποδιδόταν στον Κλέωνα από τον Αριστοφ. (αμφίβ. προέλ.)· η προέλ. στον Αριστοφ., από το *ἔριον ὀλλύναι*, δηλ. καταστροφή μαλλιού, είναι απλώς λογοπαίγνιο.

ἔρκειος, -ον ή -α, -ον, **1.** αυτός που βρίσκεται μέσα στο *ἔρκος* ή στο προαύλιο, στον περίβολο, *Ζεὺς Ἐρκειος*, ο προστάτης του σπιτιού, του οίκου, επειδή το άγαλμά του στεκόταν μέσα στο *ἔρκον*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. **2.** *πύλαι, θύρα ἔρκ.*, πόρτα, θύρες της αυλής, σε Αισχύλ.· *ἔρκειος στέγη*, η ίδια η αυλή, σε Σοφ.

ἔρκιον, τό (ἔρκος), περίφραξη, περίβολος, αυλόγυρος, σε Όμηρ.

ἔρκος, -εος, τό (ἔργω, εἶργω)· **1.** φράχτης, τείχος, μαντρότοιχος, περίφραξη, σε Όμηρ.· ιδίως, αυλόγυρος των σπιτιών, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, μέρος περιφραγμένο, αυλή, σε Όμηρ.· *Κίσσινον ἔρκος*, δηλ. τα Σούσα, σε Αισχύλ.·

γαίας ἔρκος, περιτειχισμένη πόλη, σε Ευρ.· *ἔρκος ἱερόν*, δηλ. βωμός, σε Σοφ.·

ἔρκος ὀδόντων, το «δαχτυλίδι» ή το τείχος που σχηματίζουν τα δόντια γύρω από τα ούλα, δηλ. τα ίδια τα δόντια, σε Όμηρ.· *σφραγίδος ἔρκος*, δηλ.

σφραγίδα, σε Σοφ. **2.** μεταφ., οποιοσδήποτε φραγμός ή μέσο υπεράσπισης, *ἔρκος ἀκόντων*, λέγεται για ασπίδα, που χρησιμεύει ως μέσο άμυνας εναντίον των ακοντίων, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἔρκος βελέων*, στον ίδ.· λέγεται για πρόσωπα,

ἔρκος Ἀχαιῶν, λέγεται για τον Αίαντα, *ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πολέμοιο*, λέγεται για τον Αχιλλέα, στον ίδ. **3.** δίχτυ, ξώβεργα, παγίδα για πουλιά, σε Ομήρ. Οδ.·

κυρίως στον πληθ., σε Αριστοφ.· μεταφ., *τῆς Δίκης ἐν ἔρκεσιν*, σε Αισχύλ.

ἔρκ-οῦρος, -ον, φύλακας του περιβολου, σε Ανθ.

ἔρκτή, ή, Ιων. αντί *εἶρκτή*.

ἔρμα, -ατος, τό, **I.** έρεισμα, υποστήριγμα, που τοποθετούσαν τα πλοία, όταν τα έσερναν στην ξηρά, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., λέγεται για τους άνδρες, *ἔρμα πόληος*, στήριγμα για την πόλη, Λατ. columen, σε Όμηρ.· *μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων*, λέγεται για αιχμηρό βέλος, η πηγή, δηλ. η αιτία των συμφορών, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** βυθισμένος βράχος, σκόπελος, πάνω στον οποίο μπορεί να προσκρούσει, να προσαράξει ένα καράβι, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. **III.** ύψωμα,

λοφίσκος, σωρός χώματος ή λίθων, σε Σοφ. **IV.** αυτό που κρατά σταθερό το πλοίο, σαβούρα, έρμα, σε Πλούτ. (αμφίβ. προέλ.).

έρμα, -ατος, τό (εἶρω A) στον πληθ., *έρματα*, σκουλαρίκια, σε Όμηρ.

έρμ-αγγελή, ή, αγέλη του Ερμή, νεκροί, σε Ανθ.

έρμαιον, τό, θεόσταλτο δώρο, απροσδόκητη τύχη, θεόπεμπτο αγαθό, το οποίο θεωρείτο δώρο του θεού Ερμή, σε Σοφ., Πλάτ.· *Έρμαια* (ενν. *ιέρα*), *τά*, γιορτή προς τιμή του Ερμή, σε Αισχίν.

Έρμαϊος, -α, -ον, 1. αυτός που παίρνει το όνομά του από το όνομα του Ερμή, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ. **2.** αυτός που χαρακτηρίζει ή προέρχεται από τον Ερμή, επικερδής, προσοδοφόρος, στον ίδ.

Έρμ-αφροδίτος, ό, ο Ερμαφρόδιτος, πρόσωπο που είχε ιδιότητες και των δύο φύλων, αρσενικοθήλυκος· το όνομά του το πήρε από τον Ερμαφρόδιτο, γιο του Ερμή και της Αφροδίτης, σε Λουκ.

Έρμέας, Επικ. αντί *Έρμης*· επίσης **Έρμείας, -αο.**

Έρμήδιον, = Έρμίδιον, σε Λουκ.

έρμηνεία, ή (έρμηνεύω), μετάφραση, επεξήγηση, αποσαφήνιση, σε Πλάτ., Ξεν.

έρμηνευμα, -ατος, τό (έρμηνεύω)· **I.** εξήγηση, ερμηνεία, σε Ευρ. **II.** σύμβολο, μνημείο, στον ίδ.

έρμηνεύς, -έως, ό (Έρμης, ο αγγελιαφόρος των θεών)· **I.** εξηγητής, διερμηνέας, μεταφραστής, ιδίως, λέγεται για ξένες γλώσσες, ερμηνευτής για ταξιδιώτες στην Εγγύς Ανατολή, σε Ηρόδ., Ξεν. **II.** εξηγητής, ερμηνευτής, σε Αισχύλ.

έρμηνευτικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή είναι αρμόδιος προς ερμηνεία, εξηγητικός, διερμηνευτικός, σε Λουκ.

έρμηνεύω, μέλ. -σω (έρμηνεύς)· **I.** μεταφράζω ξένες γλώσσες, σε Ξεν. **II. 1.** εξηγώ με λέξεις, εκφράζω, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** εξηγώ, αναπτύσσω, σε Σοφ., Πλάτ.

Έρμης, -οῦ, ό, αιτ. *Έρμῆν*, δοτ. *Έρμη*, κλητ. *Έρμη*· Επικ. γεν. *Έρμέω*, *Έρμείω*· ο Ερμής, Λατ. Mercurius, γιος της Μαίας και του Δία· αγγελιαφόρος των θεών (*διάκτορος*)· αυτός που δίνει καλή τύχη, χαρίζει ευτυχία (*ερίουνιος, άκάκητα*)· θεός όλων των απόκρυφων πράξεων, πανουργίας και τεχνασμάτων (*δόλιος*)· αυτός που κρατά χρυσή ράβδο (*χρυσόρραπις*)· οδηγός των ψυχών των νεκρών (*ψυχοπομπός, πομπαῖος*)· προστάτης όλων των τεχνών, του εμπορίου, των αγορών, των οδών (*άγοραῖος, έμπολαῖος, όδιος, ένόδιος*), και των κηρύκων. Η προτομή του, η οποία στηριζόταν πάνω σε τετράγωνη στήλη, χρησίμευε στην επισήμανση των συνόρων· παροιμ., *κοινός Έρμης*, αμοιβαίες διεκδικήσεις σε κοινή τύχη, μισά-μισά σε περίπτωση ευρήματος, σε Θεόφρ.· πρβλ. **έρμαιον**.

Έρμίδιον, [ῆ], τό, υποκορ. του *Έρμης*, μικρό άγαλμα Ερμή, σε Αριστοφ.

έρμῖς ή -ίν, -ίνος, ό, δοτ. πληθ. *έρμῖσι*, πόδι κρεβατιού, σε Ομήρ. Οδ.

έρμογλῦφειον, τό, εργαστήριο γλυπτικής, σε Πλάτ.

έρμο-γλῦφεύς, -έως, ό, γλύπτης των Ερμών· γενικά, γλύπτης, αγαλματοποιός, σε Λουκ.

έρμογλῦφικός, -ή, -όν, κατάλληλος για γλυπτική· *ή -κή* (ενν. *τέχνη*), η τέχνη της γλυπτικής, σε Λουκ.

έρμο-γλύφος, ό, = *έρμογλυφεύς*, σε Λουκ.

έρμο-κοπίδης, -ου, ό (κόπτω), αυτός που καταστρέφει τις Ερμές, σε Πλούτ.

ἔρνος, -εος, τό, I. νεαρό βλαστάρι, γόνος, σε Όμηρ.: *ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος*, ξεπετάχθηκε σαν νεαρό φυτό, σε Όμηρ. Ιλ. **II.** μεταφ., λέγεται για απόγονο, γόνο, σε Τραγ.

ἔρξα, Επικ. αντί *εἶρξα*, αόρ. α΄ του *ἔργω, εἶργω*· επίσης του *ἔρδω*.

Ἐρξείης ἢ Ἐρξίης, ὁ, στον Ηρόδ., ως μετάφραση, απόδοση του περσικού ονόματος Δαρείος (είτε από το **ἔργω, ἔρδω*, εργάτης, δράστης· ἢ από το *ἔργω, εἶργω*, Λατ. *coercitor*).

ἔρξω, εἶρξω, μέλ. του *ἔργω, εἶργω*· επίσης, **ἔρξω**, μέλ. του *ἔρδω*.

ἔροεις, -εσσα, -εν (ἔρος), ποιητ., θελκτικός, γοητευτικός, εράσμιος, αγαπητός, σε Ησίοδ. κ.λπ.

ἔρομαι, β΄ ενικ. *ἔρει*· Ιων. και Επικ. **εἶρομαι**, = *ἐρωτάω*· παρατ. *εἶρόμην*, μέλ. *ἐρήσομαι*, Ιων. *εἰρήσομαι*· αόρ. β΄ *ἠρόμην*, προστ. *ἐροῶ*, απαρ. *ἐρέσθαι* (ὄχι *ἔρεσθαι*)· επίσης Επικ. ενεστ. *ἐρέομαι*, υποτ. *ἐρέωμαι*, απαρ. *ἐρέεσθαι*, παρατ. *ἐρέοντο*· **1.** ρωτώ, ζητώ πληροφορίες, σε Όμηρ. Οδ., Θουκ. **2.** με αιτ. αντικ., ρωτώ που είναι, που βρίσκεται κάτι, μαθαίνω μέσω έρευνας, σε Όμηρ. Οδ.· ρωτώ για κάτι ἢ γιατί, σε Όμηρ. Ιλ. **3.** με αιτ. προσ., ρωτώ, ερευνώ, εξετάζω, στον ίδ., Ηρόδ. **4.** με διπλή αιτ., ρωτώ κάποιον για κάτι, σε Όμηρ. Οδ.

ἔρος, ὁ, αιτ. *ἔρον*, δοτ. *ἔρω*, ποιητ. τύπος του *ἔρωος* (πρβλ. [γέλως](#)), **I.** αγάπη, έρωτας, επιθυμία, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** ως κύριο όνομα, Έρωος, θεός του Έρωτα, σε Ησίοδ.

ἔρος, τό, μαλλί, απαντά μόνο στην Ιων. ως *εἶρος*.

ἔροτις, ἡ, Αιολ. αντί *έορτή*, σε Ευρ.

ἔρπετόν, τό (ἔρπω)· **I.** ζώο που περπατά στα τέσσερα πόδια, τετράποδο, σε Όμηρ. Οδ.· *ἔρπετά*, αντίθ. προς το *πετεινά*, στον Ηρόδ. **II.** σπονδυλωτό ζώο που έρπει, ερπετό, σε Ευρ. κ.λπ.

ἔρπηστής, -οῦ, ὁ, = *ἔρπετόν*, λέγεται για ποντίκι, σε Ανθ. **2.** επίθ., συρόμενος με την κοιλιά, στον ίδ.

ἔρπύζω, χρησιμ. στον Όμηρ. σε ενεστ. (πρβλ. [ἔρπω](#))· *έρπομαι*, *σέρνομαι* με την κοιλιά, λέγεται για ανθρώπους καταπονημένους από την ηλικία ἢ τα βάσανα.

ἔρπυλλοσὸ και ἡ, αναρριχητικός θάμνος, θυμάρι, χαμορίγανη, Λατ. *serpyllum*, σε Αριστοφ., Θεόκρ.

ἔρπυστής, -ου, ὁ (ἔρπύζω), παιδί που μπουσουλάει, σε Ανθ.

ἔρπω, παρατ. *εἶρπον*· Δωρ. μέλ. *έρψῶ*· Αττ. αόρ. α΄ *εἶρπύσσα*, απαρ. *έρπύσαι* (από το *έρπύζω*)· **I.** *έρπομαι*, *σέρνομαι*, δεν κινούμαι καθόλου, Λατ. *serpo*, *gero*, και γενικά, κινούμαι αργά, περπατώ, σε Όμηρ., Τραγ.· επίσης απλώς, πηγαίνω ἢ έρχομαι, στον ίδ. **II.** λέγεται για δάκρυ, φεύγω, ρέω, κυλώ από τα μάτια, σε Σοφ.· λέγεται για φήμες, εξαπλώνομαι, διαδίδομαι, όπως το Λατ. *serpit rumor*, στον ίδ.· *ὁ πόλεμος ἐρπέτω*, ας πάρει τον δρόμο του, σε Αριστοφ.· λέγεται για συμφορές, σε Σοφ.

ἔρράγη[ν], Παθ. αορ. β΄ του *ρήγνυμι*.

ἔρράδαται, -ατο, Επικ. γ΄ πληθ. Παθ. παρακ. και υπερσ. του *ράίνω*.

ἔρραμμαι, Παθ. παρακ. του *ράπτω*.

ἔρράπισα, αόρ. α΄ του *ράπίζω*.

ἔρρηθην, Παθ. αόρ. α΄ του *έρῶ*.

ἔρρηξα, αόρ. α΄ του *ρήγνυμι*.

ἔρρηγα, παρακ. με Ενεστ. σημασία του *ρίγιέω*· **ἔρρηγησα**, αόρ. α΄.

ἔρρίζωμαι, Παθ. παρακ. του *ρίζω*.

ἔρριμμαι, Παθ. παρακ. του *ρίπτω*· **ἔρριψα**, αόρ. α΄.

ἐρρῦκα, παρακ. του *ρέω· ἐρρῦν*, Παθ. αόρ. β΄.

ἔρρω, μέλ. *ἐρρήσω*, αόρ. α΄ *ἤρρησα*, παρακ. *ἤρρηκα*. **I**. κινούμαι βραδέως και με δυσκολία, περιπλανώμαι, περιφέρομαι, σέρνομαι, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για αργό, συρτό βάδισμα, από όπου ο Ήφαιστος ονομάζεται *ἔρρων*, χωλός, σε Ομήρ. Ιλ. **II**. **1**. πηγαίνω ή κατέρχομαι για να αφανίσω ή να βλάψω κάποιον, στο ιδ.· *ἔρρων ἐκ. ναός*, χάθηκε, έπεσε από το καράβι, σε Αισχύλ. **2**. προστ. *ἔρρε*, Λατ. *abi in malam rem*, χάσου! τσακίσου! φύγε!, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· ομοίως, *ἔρροις*, σε Ευρ.· στον πληθ., *ἔρρετε*, σε Ομήρ. Ιλ.· και στο γ΄ ενικ. *ἔρρέτω*, χάσου από εδώ!, σε Όμηρ.· *ἔρρέτω Ἴλιον*, αλώθηκε, έπεσε η Τροία! σε Σοφ.· *ἔρρ΄ ἐς κόρακας*, Λατ. *pasce corvos*, πήγαινε να πνιγείς! χάσου!, σε Αριστοφ.· ομοίως, *οὐκ ἐρρήσετε· οὐκ ἐς κόρακος ἐρρήσετε*, στον ιδ. **3**. στην Αττ., λέγεται για πρόσωπα και πράγματα, χάνομαι, εξαφανίζομαι, καταστρέφομαι, σε Τραγ.· *ἐξ οἴων καλῶν ἔρρεις*, από ποια ευτυχία έχεις εσύ καταπέσει, σε Ευρ.· *ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα*, Λατ. *actum est de me!*, σε Ξεν. **ἔρρωγα**, αμτβ. παρακ. του *ρήγνυμι*.

ἔρρωμένος, -η, -ον, μτχ. Παθ. παρακ. του *ρόννυμι*, χρησιμ. ως επίθ., αυτός που βρίσκεται σε καλή σωματική κατάσταση, δυνατός, σφριγηλός, ρωμαλέος, εύρωστος, αντίθ. προς το *ἄρρωστος*, σε Πλάτ., Δημ.· ανώμ. συγκρ., *ἔρρωμενέστερος*, σε Ηρόδ., Ξεν.· υπερθ. *-έστατος*, σε Πλάτ.· επίρρ. *ἔρρωμένως*, με αποφασιστικότητα, ανδροπρεπώς, έντονα, με θράσος, σε Αισχύλ., Αριστοφ. κ.λπ.

ἔρρώμην, βλ. [ῥώννυμι](#).

ἔρρώντο, γ΄ πληθ. παρατ. του *ρώομαι· ἔρρώσαντο*, αόρ. α΄· **ἔρρώσθην**, Παθ. αόρ. α΄.

ἔρρωσθαι, απαρ. Παθ. παρακ. του *ρόννυμι· ἔρρωσο, ἔρρωσθε, β΄ ενικ. και πληθ. προστ.*

ἔρση, Επικ. **ἔέρση**, Δωρ. **ἔρσα, ἦ, I**. δροσιά, Λατ. *ros*, σε Όμηρ. κ.λπ.· στον πληθ., οι σταγόνες της βροχής, σε Ομήρ. Ιλ. **II**. μεταφ., λέγεται για νεαρήσ ηλικίας ζώα με τρυφερό κρέας, σε Ομήρ. Οδ.· πρβλ. [δρόσος](#).

ἔρσήεις, Επικ. **ἔερσ-, -εσσα, -εν**, δροσοσκεπάστος, δροσερός, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., λέγεται για πτώμα, νέος, πρόσφατος, στο ιδ.

ἔρσην, -ενος, ό, Ιων. αντί *ἄρσην, ἄρρην*.

ἔρυγγάνω, = *ἐρεύγομαι*, Λατ. *eructare, οἶνον ἐρυγγ.*, σε Ευρ.

ἔρῦγεῖν, απαρ. αορ. β΄ του *ἐρεύγομαι*.

ἔρύμηλος, -η, -ον (ἔρῦγεῖν), αυτός που βρυχάται δυνατά, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔρῦθαίνομαι, Παθ., γίνομαι κατακόκκινος από αίμα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔρύθημα, -ατος, τό, ερυθρότητα, κοκκινίλα του δέρματος, σε Θουκ.·

ἐρ.προσώπου, αναψοκοκκίνισμα, σε Ευρ.· απόλ., ερυθρότητα, κοκκινάδα, σε Ξεν.

ἔρυθραίνομαι, Παθ., γίνομαι κόκκινος, αναψοκοκκινίζω, κοκκινίζω από ντροπή, σε Ξεν.

ἔρυθριάω, παρατ. *ἠρυθρίων*, αόρ. α΄ *ἠρυθριάσα*, παρακ. *ἠρυθριάκα*· είμαι ικανός να κοκκινίσω, να πάρω κόκκινο χρώμα, σε Αριστοφ. κ.λπ.

ἔρυθρό-πους, ό, ἦ, ουδ. -πουν, αυτός που έχει κόκκινα πόδια· είδος ένυδρου πτηνού, σε Αριστοφ.

ἔρυθρός, -ά, -όν· (το ὕ φύσει, έτσι ώστε οι ορθοί τύποι συγκρ. και υπερθ.

είναι *-ώτερος, -ώτατος*)· **I**. κόκκινος, Λατ. *ruber*, λέγεται για το χρώμα του

νέκταρος και του κρασιού, σε Όμηρ.· του χαλκού, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για

τον χρυσό, σε Θέογν.· λέγεται για το μίνιο, σε Ηρόδ.· λέγεται για το αίμα, σε

Αισχύλ. **II**. *Ερυθρή θάλασσα*, στον Ηρόδ., η Ερυθρά θάλασσα, που

συμπεριελάμβανε όχι μόνο την Ερυθρά θάλασσα ή Αραβικό Κόλπο, αλλά και τον Ινδικό Ωκεανό· έπειτα επίσης, λέγεται και για τον Περσικό Κόλπο, σε Ξεν.

έρυκάνω, περιορίζω, εμποδίζω, συγκρατώ, Επικ. μτχ. θηλ. *έρυκανόωσ'*, σε Ομήρ. Οδ.· παρατ. *έρυκανε* (από το *έρυκάνω*), στο ίδ.

έρυκω[ῶ], Επικ. απαρ. *έρυκέμεν*· μέλ. *έρύζω*, αόρ. *α' ἤρυζα*, Επικ. *ἔρυζα*· Επικ. αόρ. *β' ἠρύκωνον* ή *έρυκάνον*, απαρ. *έρυκᾶκέειν* (συγγενές προς το *έρύω*)· **I. 1.** αναχαιτίζω, συγκρατώ, κρατώ τον έλεγχο, περιορίζω, εμποδίζω, σε Ομηρ.· με γεν., *μή με ἔρυκε μάχης*, μη με συγκρατείς από τη μάχη, σε Ομήρ. Ιλ.· με απαρ., εμποδίζω κάποιον να κάνει κάτι, σε Ευρ.· απόλ., κωλύω, εμποδίζω, παρεμποδίζω, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** φιλοξενώ, έχω ως φιλοξενούμενο, σε Ομηρ.· αλλά επίσης, κρατώ με τη βία, παρακρατώ, εμποδίζω, περιορίζω, στον ίδ. **3.** απομακρύνω, αποκρούω, Λατ. *arcere*, *ἄκοντα*, *λιμόν*, στον ίδ. **4.** κρατώ χωριστά, ξεχωρίζω, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** Παθ., συγκρατούμαι, τίθεμαι υπό κράτηση, περιορίζομαι, σε Ομήρ. Οδ.· μένω πίσω, δεν προχωρώ, στο ίδ. **2.** εμποδίζομαι, σε Ηρόδ. **3.** *ἀνέδην χῶρος ἔρύκεται*, ο τόπος φυλάσσεται πλημμελώς, δηλ. είναι προσβάσιμος σε όλους, σε Σοφ.

ἔρυμα, -ατος, τό (έρυομαι),· **1.** σκέπη, μέσο προφύλαξης, *ἔρυμα χροός*, λέγεται για αμυντικό οπλισμό, πανοπλία, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν.· *τὸ ἔρ. τοῦ τείχεος*, η άμυνα, η προστασία που προσφέρει το τείχος, σε Ηρόδ.· απόλ., πρόχωμα, οχύρωμα, σε Θουκ. **2.** προστασία δικαιωμάτων, ασφάλεια, εγγύηση, λέγεται για τον Άρειο Πάγο, σε Αισχύλ.· *παῖδας ἔρ. δώμασι*, σε Ευρ.

έρυμνό-νωτος, -ον, αυτός που έχει θωρακισμένη πλάτη, οχυρωμένα νώτα, λέγεται για το καβούρι, σε Ανθ.

έρυμνός, -ή, -όν (έρυομαι), περιφραγμένος, ενισχυμένος, οχυρωμένος, οχυρός τεχνητά ή φυσικά, σε Ευρ., Θουκ.· *τὰ ἔρυμνά*, οχυρές θέσεις, σε Ξεν.

έρυμνότης, -ητος, ή, το οχυρό μίας θέσης, σε Ξεν.

έρυσαίαιο, Ιων. αντί *-αινω*, γ' πληθ. ευκτ. Μέσ. αορ. *α'* του *έρύω*.

έρυσ-άρματες, αιτ. **-άτας**, (έρύω, **άρμα**), χωρίς ενικ. σε χρήση, αυτοί που σύρουν το άρμα, λέγεται για άλογα, σε Ομήρ. Ιλ.

έρυσίβη[ι], ή (έρυθρός), ασθένεια των φυτών, ιδίως του σιταριού, Λατ. *robigo*, σε Πλάτ.

έρυσί-θριζνήκτρα, χτένα καθαρισμού του τριχώματος των αλόγων, χτένα με μικρά δόντια, χτένι, σε Ανθ.

έρυσι-νήις, -ίδος, ή (νήις, ναῖς), άγκυρα που κρατά τα πλοία, σε Ανθ.

έρυσι-πολις, ό, ή (έρυομαι), αυτός που προστατεύει την πόλη, πολιούχος, σε Ομήρ. Ιλ.

έρυσμός, ό, προστασία ενάντια στη μαγεία, σε Ομηρ. Ύμν.

έρυστός, -ή, -όν, αυτός που σύρεται, τραβηγτός, σε Σοφ.

έρύω, Ιων. **είρύω**,

A. 1. Επικ. απαρ. *είρύμεναι [ῶ]*· παρατ. *είρυνον*, Επικ. *ἔρυνον*· μέλ. *έρύω*, αόρ. *α' εἴρῶσα*, Επικ. *ἔρῶσα* και *εἴρυσσα*· σέρνω κατά μήκος του εδάφους, έλκω, τραβώ με βία, καθελκύω καράβι στη θάλασσα ή ανελκύω στην ξηρά, σε Ομηρ.· *νεκρὸν ἔρ.*, σέρνω σώμα μακριά από, διασώζω, σε Ομήρ. Ιλ.· ή το σέρνω για βεβήλωση, στο ίδ.· λέγεται για σκυλιά σαρκοφάγα όρνεα, σέρνω και ξεσκίζω, στο ίδ.· επίσης, καταρρίπτω επάλξεις, στο ίδ. **2.** χωρίς τη σημασία της βίας, *φᾶρος κακ κεφαλῆς εἴρυσσε*, το έσυρε πάνω από το κεφάλι του, σε Ομήρ. Οδ.· *χλαίνης ἔρυνον*, κρατώντας τον από το μανδύα, σε Ομήρ. Ιλ.· *τόζον*, σε Ηρόδ.· *πλίνθους εἴρύειν*, Λατ. *ducere lateres*, στον ίδ. **B.** Μέσ. **έρυομαι**, Ιων. **είρύομαι**, Επικ. μέλ. *έρυομαι* και *έρύσσομαι* ή *είρύσσομαι*· αορ.

α' εἰρύσάμην, Επικ. γ' ενικ. *εἰρύσσατο*· Επικ. παρακ. γ' πληθ. *εἰρύαται*, απαρ. *εἰρύσθαι*, β' και γ' ενικ. υπερσ. *ἔρῶσο*, *ἔρῶτο* ἢ *εἴρῶτο*, γ' πληθ. *εἴρυντο*, -άτο· **I. 1.** ἔλκω, σύρω για τον εαυτό μου, σε Όμηρ.· *ἔρῶσασθαι νῆας*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ξίφος ἔρύεσθαι*, σύρω, τραβῶ ἔξω το ξίφος μου, στο ιδ.· *ἔρύσσεσθαι τόξον*, προετοιμάζομαι να ρίξω το βέλος μου, δηλ. το τεντώνω, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ἔλκω προς τον εαυτό μου, στο ιδ. **II.** βγάζω κάποιον από το συνωστισμό ἢ από ἄλλο κίνδυνο, *ἔρῶσασθαι τινα μάχης*, σε Ομήρ. Ιλ.· απ' όπου, διασώζω, απαλλάσσω, ελευθερώνω, λέγεται για αιχμαλώτους, εξαγοράζω, στο ιδ. **III. 1.** με αιτ. πράγμ., κρατῶ μακριά, αποκρούω, απομακρύνω, στο ιδ. **2.** κωλύω, αναχαιτίζω, εμποδίζω, στο ιδ. **3.** επιτηρῶ, περιφρουρῶ, *νῆας, δῶμα*, σε Ομήρ. Οδ.· *εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα*, με παραφυλάνε, στο ιδ.· *φρεσὶν ἔρύσασθαι*, κρατῶ ενδόμυχα, αποκρύπτω, στο ιδ. **4.** φυλάττω, τηρῶ, τιμῶ, υπακούω, στο ιδ. Γ. Παθ., τραβιέμαι, ἀνέλκομαι στην ξηρά κατά μήκος, λέγεται για πλοία, σε Ομήρ. Ιλ.· *νῆες δ' ὀδὸν εἰρύαται*, παρατάσσονται κατά μήκος, σε Ομήρ. Οδ. **ἔρχᾶται, ἔρχᾶτο**, Ιων. γ' πληθ. Παθ. παρακ. και υπερσ. του *ἔργω*. **ἔρχᾶτόομαι** (*ἔργω, εἴργω*), Παθ., κρατιέμαι ἢ κλείνομαι μέσα, περιφράσσομαι, Επικ. γ' πληθ. *ἔρχατόωντο*, σε Ομήρ. Οδ. **ἔρχομαι**, παρατ. *ἤρχόμην*, μέλ. (ὅπως αν προερχόταν από το *ἐλεύθομαι*), *ἐλεύσομαι*· Ενεργ., ἀόρ. β' *ἤλῳθον, ἤλθον*· Επικ. απαρ. *ἐλθέμεναι, -έμεν*, Δωρ. -*ἦνθον*· παρακ. *ἐλήλῳθα*, Επικ. *εἰλήλῳθα*, α' πληθ. *εἰλήλῳθμεν*· υπερσ. *ἐλλήλῳθειν*, Ιων. γ' ενικ. *ἐλλήλῳθεε*, Επικ. *εἰλληλούθει*· **I. 1.** ἔρχομαι ἢ πηγαίνω, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** ἔρχομαι ἢ πηγαίνω πίσω, επιστρέφω, σε Ομήρ. Οδ.· *αὐτίς, ἄψ, πάλιν ἐλθεῖν*, στο ιδ. **3.** με σύστ. αντ., *ὀδὸν ἢ κέλευθον ἐλθεῖν*, οδεύω σε ταξίδι, ταξιδεύω, σε Όμηρ., Αἰσχύλ.· *ἀγγελίην ἐλθεῖν*, μεταφέρω μια εἶδηση, σε Ομήρ. Ιλ. **4.** με γεν. τόπου, *πεδίοιο ἐλθεῖν*, μέσω ἢ κατά μήκος της πεδιάδας, στο ιδ. **5.** με μτχ. μέλ., για να δηλώσει λόγο, αιτία, *ἔρχομαι οἰσόμενος*, πηγαίνω να φέρω, στο ιδ.· *μαρτυρήσων ἤλθον*, σε Αἰσχύλ. κ.λπ.· ως βοηθητικό ρήμα, *ἔρχομαι λέξων*, πρόκειται να πω, σκοπεύω να μιλήσω (ὅπως το Γαλλ. je vais dire), σε Ηρόδ. **6.** η μτχ. ἀορ. *ἐλθῶν* συχνά προστίθεται σε ἄλλο ρήμα, *κάθηρον ἐλθῶν*, ἔλα και καθάρισε, ἔλα να εξαγνίσεις, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **II.** μεθομηρικές φράσεις: **1.** *εἰς λόγους ἔρχεσθαι τινι*, ἔρχομαι σε συνομιλία με, συνομιλώ με, σε Ηρόδ., Σοφ. **2.** *εἰς χεῖρας*, ομοίως και *ἐς μάχην ἐλθεῖν τινι*, ερχομαι στα χέρια με κάποιον, ανταλλάσσω χτυπήματα, συμπλέκομαι, σε Αἰσχύλ., Ηρόδ. **3.** *ἐπὶ μεῖζον ἔρχ.*, αυξάνεται, σε Σοφ.· *εἰς πᾶν ἐλθεῖν*, κάνει ὅ,τι μπορεί, καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια, σε Ξεν. **4.** *ἐς τὸ δεινόν, ἐς τὰ ἀλγεῖνά ἐλθεῖν*, με απαρ., διατρέχω κίνδυνο, σε Θουκ. κ.λπ.· *παράτοσσοῦτον ἤλθε κινδύνου*, τόσο κοντά πλησίασε στον κίνδυνο, σε Θουκ. **6.** με διά και γεν., εμφατικά αντί ρήματος, *διὰ μάχης τινὶ ἔρχεσθαι*, ἀντὶ μάχεσθαι τινι, σε Ευρ. κ.λπ.

ἔρψῶ, Δωρ. μέλ. ἀντὶ *ἔρπω*.

ἔρψ, δοτ. του *ἔρος*.

ἔρῶ, Ιων. και Επικ. **ἔρέω**, μέλ. του *εἴρω* (B), παρακ. *εἴρηκα*, Παθ. *εἴρημαι*, Ιων. γ' πληθ. *εἰρέαται*· γ' πληθ. υπερσ. *εἴρητο* — Παθ., ἀόρ. α' *ἔρρήθην*, Ιων. *εἰρέθην*, μέλ. *εἰρήσομαι*, σπανίως *ρήθήσομαι*· ο ενεστ. *εἴρω* (σπανίως στους Επικ. και ποτέ στους Αττ.) συμπληρώνεται από τα *φημί, λέγω* ἢ *ἀγορεύω*· *εἶπον* χρησιμ. ως ἀόρ.· **I.** θα πω ἢ θα μιλήσω, σε Αττ.· με αιτ. προσ., μιλάω για κάποιον, *κακῶς ἐρεῖν τινα*, κακολογῶ, σε Θεόγν., Ευρ.· με διπλή αιτ., *ἐρεῖν τινά τι*, στον ιδ. κ.λπ. **II. 1.** θα πω, θα αναγγεῖλω, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *Ἡὼς ἐρέουσα*, θα προαναγγεῖλει την ανατολή του ηλίου, στο ιδ.· *ἐπὶ ρήθεντι δικαίῳ*, για λόγο που ειπώθηκε ορθά και δίκαια, σε Ομήρ. Οδ. **2.** *εἰρημένος*,

συμφωνημένος, *μισθός*, σε Ησίοδ., Ηρόδ.: *εἰρημένον*, ἀπὸλ., μολονότι εἶχε συμφωνηθεῖ, σε Θουκ. **3.** προστάζω, διατάζω κάποιον να κάνει κάτι, με δοτ. και απαρ., σε Ξεν.: με αιτ. και απαρ., στον ἰδ.: ομοίως και στην Παθ., *εἴρητο συλλέγεσθαι τὸν στρατόν*, με απαρ., του δόθηκαν εντολές να κάνει κάτι, σε Ηρόδ. **III.** στην Παθ., αναφέρομαι, μνημονεύομαι, στον ἰδ.

ἔρωδιός, ὁ, ερωδιός ἢ ψαροφάγος, Λατ. *ardea*, σε Ομήρ. Ἰλ., Αριστοφ.

ἔρωέω, μέλ. -*ήσω*, ἀόρ. *ἀ' ἠρώησα*: **I. 1.** ορμώ, εξορμώ, χύνομαι, ξεχύνομαι, σε Όμηρ.: *ἠρώησαν ὀπίσσω*, λέγεται για ἄλογα, υποχώρησαν προς τα πίσω, σε Ομήρ. Ἰλ. **2.** με γεν. πράγμ., αποχωρώ ἢ εγκαταλείπω, *πολέμοιο, χάρμης*, στο ἰδ.: *νέφος οὔποτ' ἔρωει*, το σύννεφο δεν υποχωρεῖ ποτέ ἀπὸ (τον βράχο), σε Ομήρ. Οδ.: με αιτ., αφήνω, εγκαταλείπω, σε Θεόκρ. **II.** μτβ., αποκρούω ἢ αποτρέπω, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἔρωή, ἡ, οποιαδήποτε γρήγορη κίνηση, ορμή, δύναμη, σε Ομήρ. Ἰλ.: κυρίως λέγεται για πράγματα, *δουρός, βελέων ἔρ.*, στο ἰδ.: *λείπετο δουρός ἔρωήν*, στο ἰδ.: *λικμητήρος ἔρωή*, η δύναμη ἢ η κίνηση του λιχνιστή (δηλ. του φτυαριού του), στο ἰδ. **II.** με γεν. πράγμ., αποχώρηση ἀπὸ, αποχή, ἀνάπαυση ἀπὸ, *πολέμου*, στο ἰδ.

ἔρωμένιον, τό, μικρή ερωμένη, τρυφερή ἀγάπη, σε Ανθ.

ἔρώμενος, ὁ, ἔρωμένη, ἡ, ἀγαπημένο πρόσωπο κάποιου, ἀγαπητικός, ἀγαπητικιά, βλ. [ἔράω](#).

ἔρωος, -ωτος, ὁ, για δοτ. *ἔρω* ἀντί *ἔρωτι*, βλ. [ἔρος](#) ([ἔραμαι](#)): **I.** ἐνθερμη ἀγάπη, σε Τραγ.: μεγάλη ἐπιθυμία πράγματος, *τινός*, σε Ηρόδ., Αἰσχύλ. κ.λπ.: στον πληθ., ἀγάπες, ἐρωτες, ἐρωτικές πράξεις, σε Ευρ., Σοφ.: λέγεται για υπερβολική χαρά, πρβλ. [φρίσσω](#) **II. 3. II.** ως κύριο ὄνομα, ο θεός του ἔρωτα, ο θεός Ἐρωτας, Αμορ, στον ἰδ., σε Ευρ.

ἔρωτάριον, τό, υποκορ. του *ἔρωος*, μικρός ἐρωτας, σε Ανθ.

ἔρωτάω, Επικ. **εἰρωτά**, Ἰων. -*έω*, παρατ. *ἠρώτων*, Ἰων. *εἰρώτεον* ἢ -*ενν*: μέλ. -*ήσω* (*ἔρομαι*): **I. 1.** ρωτῶ κάποιον για κάτι, *τινάτι*, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ. — Παθ., ἐρωτῶμαι, ρωτιέμαι, *τι*, σε Ξεν. **2.** *ἔρ. τι*, ρωτῶ για κάτι, σε Αἰσχύλ. — Παθ., *τὸ ἐρωτηθέν, τὸ ἐρωτώμενον*, η ἐρώτηση, το ἐρώτημα, σε Θουκ., Ξεν. **II.** ζητῶ πληροφορίες για κάτι, ζητῶ να μάθω κάτι ἀπὸ κάποιον, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. κ.λπ. — Παθ., ρωτιέμαι, ἀνακρίνομαι, στον ἰδ. **III.** *αἰτέω*, ζητῶ, δηλ. παρακαλῶ, ἐκλιπαρῶ, ἰκετεύω, σε Κ.Δ.

ἔρώτη, Δωρ. ἀντί *ἔρώτα*, γ' ενικ. παρατ. του *ἔρωτάω*, σε Αριστοφ.